

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 02/03/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 53

Bài học hôm qua, Hòa Thượng dạy, chúng ta phải ở trong hoàn cảnh nhân sự để mài dũa tập khí của mình. Nếu chúng ta không ở trong hoàn cảnh nhân sự thì chúng ta không thể mài giũa, bào mòn hết những tập khí của mình. Trước đây khi tôi nghe Hòa Thượng nói: “*Việc tốt lắm dầy vờ*”, tôi chưa hiểu một cách rõ ràng nhưng dần dần, tôi mới cảm nhận được lời Hòa Thượng là đúng. Phần lớn người ngày nay đều là “*tự tư tự lợi*” nên chúng ta làm việc tốt thì nhiều người cũng không ủng hộ.

Chúng ta gặp thuận cảnh không sinh tâm tham luyến, gặp nghịch cảnh không sinh tâm chán bỏ. Hoàn cảnh thuận nghịch đều là tăng thượng duyên, là nhân duyên tốt để chúng ta rèn luyện tâm. Người xưa nói, người nam “*Chi ở bốn phương trời*”. Nghĩa là, chúng ta đến bất cứ nơi nào, chúng ta đều phải làm được việc. Chúng ta muốn làm được mọi việc thì chúng ta phải trải sự, luyện tâm.

Trong hoàn cảnh nhân sự mà chúng ta biết dụng tâm thì chúng ta có thành tựu Giới – Định – Tuệ. Có người cho rằng, họ ở trong mật thất thì họ sẽ dễ dàng thành tựu Giới – Định – Tuệ nhưng nếu họ chỉ ở trong mật thất, họ chưa bị hoàn cảnh giầy xéo thì thành tựu đó đều là giả. Chúng ta ở trong mật thất, không có ai làm phiền, chúng ta tưởng tâm chúng ta đã an định nhưng khi chúng ta gặp một việc nhỏ thì chúng ta cũng sẽ khởi phiền não. Nếu chúng ta thật có định thì thuận cảnh chúng ta không sinh tâm tham luyến, nghịch cảnh chúng ta không sinh tâm chán bỏ. Chúng ta gặp chướng ngại mà chúng ta giữ được tâm thì chúng ta mới có thể thành tựu Giới – Định – Tuệ. Chúng ta chưa từng trải sự luyện tâm thì chúng ta chưa biết tâm mình đang như thế nào. Chúng ta phải ở trong môi trường nhân sự để trải sự luyện tâm.

Có người cho rằng, chúng ta đang làm những việc xen tạp, nếu họ rời khỏi đạo tràng, rời khỏi mật thất để làm những điều như lời Hòa Thượng dạy là: “*Việc tốt cần làm, nên làm không công, không đức*”, làm mà không có thù lao, tự bỏ chi phí ra để làm thì họ có thể làm được không?

Hòa Thượng dạy chúng ta, dù là người xuất gia hay tại gia thì nên tảng căn bản của căn bản là “*hiếu thân tôn sư*”. Hiếu dưỡng đối với tất cả chúng sanh, phục vụ tất cả chúng sanh. Chúng ta phải mở rộng được tâm từ bi, yêu thương hay đồng cảm với nỗi khổ, nhu cầu của chúng sanh. Thí dụ, chúng ta tổ chức các lớp “*Kỹ năng sống*” vì nếu

hàng trăm đứa trẻ trong một làng mà không có sân chơi bổ ích thì chắc chắn chúng sẽ trở thành phá gia tri tử, cả ngày chúng chỉ cầm điện thoại.

Hôm trước, tôi đi ngang qua một cánh đồng rộng lớn, tôi nhìn thấy một cô bé người dân tộc khoảng mười tuổi, một tay đứa bé cầm roi đuổi bò, một tay thì cầm điện thoại thông minh. Ngày trước, trẻ đi chăn trâu có thú tiêu dao nhưng ngày nay, trẻ em sống trong khu rừng núi cũng dính chặt vào smart phone. Internet, điện thoại thông minh làm trẻ em mất đi sự hồn nhiên, chúng không còn thuần tịnh, thuần thiện như trẻ em ngày xưa. Những đứa trẻ đó cầm xem thế giới muôn màu trên điện thoại, chúng chắc chắn sẽ không xem chuẩn mực thánh hiền, những tấm gương đức hạnh.

“*Hiếu thân tôn sư*” là chúng ta hiếu kính với tất cả chúng sanh. Trong nhà Phật nói: “*Phục vụ chúng sanh là cúng dường chư Phật*”. Chúng ta làm những việc lợi ích chúng sanh chính là chúng ta cúng dường chư Phật. Từ lâu tôi không còn thấy mọi người nhắc đến câu này, đáng lẽ nơi nơi chốn chốn đều nên ghi câu này. Thích Ca Mâu Ni Phật đến thế gian 8000 lần là để phục vụ, tiếp độ chúng sanh. Chư Phật Bồ Tát đến thế gian phục vụ chúng sanh, chúng ta lại đi tìm Phật Bồ Tát để phục vụ, chúng ta chỉ muốn cúng dường Phật Bồ Tát, không phục vụ chúng sanh.

Nếu chúng ta không được nghe lời Hòa Thượng giảng, chúng ta sẽ chỉ dừng lại ở hiếu dưỡng với Cha Mẹ mình, nghe lời Thầy của mình. “*Sư trưởng*” không phải là riêng Thầy giáo của chúng ta mà là giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền, của người xưa. Chúng ta phải “*y giáo phụng hành*” theo giáo huấn của Phật, của Cổ Thánh Tiên Hiền, của những bậc đức hạnh.. Những điều đạt đến chuẩn mực thì đều được gọi là Thầy. Trên “*Kinh Hoa Nghiêm*”, Phật dạy: “*Học vi nhân sư, hành vi thế phạm*”. Học để làm Thầy người, làm để làm ra mô phạm cho người. Có người nói với tôi, Thầy của họ rất đẹp trai, Thầy nổi tiếng, tài giỏi những điều này không liên quan đến sự giải thoát.

Ngày trước, khi tôi giảng ở chùa Ngòi, Hà Đông, thời gian đó, tôi đang cực lực đề xướng pháp môn Tịnh Độ, sau khi tôi vừa xá Tổ thì có một số người muốn tìm gặp tôi, có hai vợ chồng, người vợ bị Ma dựa, người vợ nói, người chồng ngày trước là Thầy của họ nhưng bây giờ người chồng không chịu tu hành nên những người học trò của ông đều đang đọa lạc. Tôi khuyên họ: “*Việc người khác tu hay không tu là việc của họ, chính mình là phải tu hành, mọi người hãy quy y ngay tại chùa*”. Sau đó, tôi mời Sư bà ra quy y cho họ. Họ hoan hỷ quy y, sau đó, họ lại nói, họ chỉ ở lại đây một nhóm, một nhóm sẽ đi theo người chồng, nếu người này không tu hành nghiêm túc thì sẽ phá cho tan nhà nát cửa. Nguyên nhân của việc này là do người chồng đời trước đã hướng dẫn họ tu hành không đúng pháp. Tôi khuyên mọi người cố gắng niệm Phật, làm thiện, bỏ tâm thù hận, bỏ việc sát sanh. Người chồng khi đó đang đi mua heo với số lượng lớn và bán lại cho người khác, tôi khuyên ông nên bỏ nghề sát sinh. Hòa Thượng dạy chúng ta, nếu chúng ta không hoàn toàn tin những lời Quý thần nói, chúng ta chỉ khuyên họ làm những điều cần làm. Nếu đời này họ hại lẫn nhau thì đời sau họ sẽ lại tiếp tục đi

vào vòng sinh tử. Chúng ta phải cẩn trọng khi dẫn dắt người khác, nếu họ không được giải thoát thì họ sẽ đến tìm chúng ta.

Khi mọi người tìm đến Hòa Thượng để quy y, Hòa Thượng nói: **“Mọi người hãy hướng đến Tổ Sư Ấn Quang, Lão sư Lý Bình Nam mà học tập, tôi với các vị chỉ là đồng học mà thôi!”**. Khi có người cần cầu Lão cư sĩ Lý Bình Nam làm Thầy, Ngài Lý Bình Nam cũng nói: **“Mọi người hãy hướng đến Tổ Ấn Quang mà cầu học, chúng ta chỉ là bạn đồng học, tôi là người đi trước, là huynh trưởng, mọi người cùng là Sư đệ!”** Các bậc tu hành nghiêm túc đều cẩn trọng, không tùy tiện trong việc dẫn dắt người.

Chiều qua, tôi nghe các đồng tu nói, có một huynh khi Mẹ của huynh đó mất, huynh đó đã bắt tất cả những người trong đạo tràng phải để tang mẹ mình. Mọi người trong đạo tràng bất bình vì điều này. Chúng ta làm việc gì tư lợi, vì cái ta thì đó là chúng ta đã sai. Chúng ta không cần bắt người khác phải để tang Mẹ chúng ta, nếu chúng ta đầy đủ đức hạnh như Hòa Thượng, như Thầy Thái thì khi Mẹ chúng ta mất, sẽ có người đứng ra tổ chức đám tang, muôn vạn người sẽ kính trọng, đồng tâm niệm Phật tiễn Mẹ của chúng ta đến thế giới Tây Phương Cực Lạc. Tôi cảm nhận rất sâu sắc, khi Hòa Thượng nói: **“Giáo dục gia đình, giáo dục xã hội, giáo dục tôn giáo là vấn đề vô cùng then chốt”**. Người làm giáo dục phải là một chuyên gia, chuyên tâm, toàn tâm, toàn ý vì việc đó mà trau dồi, nỗ lực học tập, không thể tùy tiện.

Khi tôi đến tỉnh Gia Lai, có một bác làm chủ khu du lịch sinh thái, trong khu du lịch đó có một hồ nước rất rộng, bác nói với tôi, mọi người mang các loài vào hồ nước thả một cách tùy tiện nên nước hồ nước đang bị ô nhiễm nặng. Mọi người tùy tiện thả khiến các loài cá bị chết, hồ không được cân bằng sinh thái nên nước hồ bị ô nhiễm. Bác nói, bây giờ bác phải kiểm soát không để mọi người tùy tiện thả. Ở miền Tây nuôi rất nhiều cá trê, một số người vận chuyển cá trê về nuôi trong một hồ tạm ở Gia Lai, nhiều người đến đó mua cá trê để mang đi thả, cá trê là loài ăn tạp, bác chủ hồ đang sợ cá trê sẽ đào đất làm tổ, làm sập bờ kè của hồ. Khi chúng ta làm việc chúng ta phải sáng suốt, chúng ta phải lắng nghe được tiếng khổ của chúng sanh, xung quanh chúng ta có rất nhiều người nghèo khổ, không có cơm ăn áo ấm. Nhiều người cho rằng chỉ có việc phóng sanh mới giúp họ tích phước.

Ở Hạ Long, có một nhóm người đi phóng sanh, sau khi niệm chú thì họ thả cá, một nửa số cá đó đã bị chết khiến cho vùng nước biển nơi đó bị ô nhiễm. Trước khi thả, chúng ta phải xem con vật đó sống ở môi trường nào. Chúng ta thả cá nước ngọt ở môi trường nước mặn, cá nước lợ ở môi trường nước ngọt thì chúng không thể sống được. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta cảm thấy chúng sanh nào không thể sống được thì chúng ta chú nguyện cho chúng đời sau không làm súc sanh nữa mà được lên làm người”**.

Chúng ta hiểu thấu, hiểu rộng thì chúng ta mới có thể làm đúng như lý như pháp, chúng ta không hiểu rõ ràng thì chúng ta chỉ làm theo vọng tưởng của mình. Chúng ta cứu giúp chúng sanh nghèo đói cũng là chúng ta làm việc thiện. Hôm trước, khi tôi dừng

chân ở một cái đèo, người chủ quán nói, họ bắt được một lồng sóc, chuột rừng để bán cho khách, chúng tôi mua cả lồng gồm sáu con sóc, một con chuột để thả. Tôi thả ngay tại khu vực đó để chúng có thể trở về với gia đình của chúng, mặc dù chúng có khả năng sẽ bị bắt lại. Trước khi thả, tôi niệm Phật và nói: *“Hôm nay có duyên thả các người thì các người cố gắng giữ mình!”*. Chúng ta phóng sanh, làm những việc làm thiết thực giúp ích cho người chúng ta không cần treo biển quảng cáo để mọi người biết. Nếu chúng ta mua cá để thả trong các hồ kín thì có thể chúng sẽ chết vậy thì chúng ta đã làm người khác khó chịu, phật lòng. Chúng ta làm người phật lòng thì chúng ta đã không tu hiểu kính.

Hòa Thượng nói: *“Thế giới Ta Bà này đầy khổ ải, trùng trùng chướng ngại, chúng ta muốn cuộc sống, việc làm của chúng ta bớt chướng ngại thì chúng ta phải tu bố thí, nhẫn nhục. Bố thí chính là buông xả, là tích công bồi đức, trồng nhân thiện lành”*. Người xưa nói: *“Người phước ở đất phước, đất phước dành cho người phước”*. Chúng ta muốn có phước thì chúng ta phải tích cực bố thí, tích công bồi đức. Chúng ta cho rằng Phật ban phước cho chúng ta thì chúng ta đã phỉ báng Phật vì Phật ban phước cho chúng ta mà các Ngài không ban phước cho người khác thì các Ngài đã cảm tình làm việc. Chúng ta làm theo lời dạy của Phật một cách triệt để chính là Phật đã ban phước cho chúng ta. Chúng ta phải tích cực bố thí nội tài, bố thí ngoại tài. Nội tài là năng lực, trí tuệ. Ngoại tài là tiền tài, vật chất. Trong *“Sáu phép tu của Bồ Tát”* cũng dạy chúng ta bố thí, *“Sáu phép tu của Bồ Tát”* bao gồm: *“Bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định, trí tuệ”*. Trong *“Tứ nhiếp pháp”* cũng dạy chúng ta bố thí để chúng ta có thể nhiếp phục chúng sanh.

Trong tu hành, *“nhẫn”* là điều vô cùng quan trọng. Nhẫn chính là cách để chúng ta giữ gìn công đức. Chúng ta không nhẫn, chúng ta nổi niệm sân hận thì chúng ta đã tạo ra lửa thiêu đốt đi rừng công đức của mình. Người xưa nói: *“Nhất niệm sân tâm khởi, bách vạn chướng môn khai”*. Khi chúng ta sân hận, trăm ngàn nghiệp chướng sẽ sanh khởi, chúng ta sẽ làm rất nhiều những tội ác. Trong *“Kinh Kim Cang”* nói: *“Nhất thiết pháp đắc thành u nhẫn”*. Tất cả pháp thế gian, xuất thế gian nếu muốn thành tựu thì phải có sự nhẫn nại.

Thưa xưa, Nhẫn nhục Tiên Nhân là tiền thân của Thích Ca Mâu Ni Phật, khi Nhẫn Nhục Tiên Vương nói Ngài đang tu pháp nhẫn nhục thì vua Ca Lợi Vương đã dùng kiếm róc từng miếng thịt trên thân Ngài. Nhà vua nhiều lần hỏi Ngài có tức giận không, sau đó, Ngài phát nguyện: *“Nếu tôi không khởi một chút tâm sân hận nào thì hãy cho thân này lành lại như cũ!”*.

Khi tôi còn trẻ, gặp việc khó thì tôi chuyển sang làm việc khác, nhưng sau này tôi ngộ ra, việc nào khó thì mình càng phải cố gắng làm bằng được. *“Nhẫn”* cũng chính là chúng ta chịu khó, cần cù, lam lũ. Sau khi làm xong những việc khó đó, tôi nhận thấy chỉ trong một thời gian ngắn thì mình đã có thể làm được mọi việc. Ở thế gian hay trong

Phật pháp chúng ta muốn có thành tựu thì chúng ta đều cần nhẫn nại, chịu thương, chịu khó.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!